

nene fastslaar, at »Faderens Vilje i Tilfælde af Uenighed er den afgørende«, saa er Bestemmelserne om Hustruens Myndighed og om Moderens Forældremagt for en stor Del uden Mening og uden praktisk Betydning.

Vilde man indvende, at Livet paa dette Omraade er anderledes end Lov og Retspraksis, at Manden langt fra i Virkeligheden benytter den Eneraadighed over Børnene og Fællesboet, som Loven paa det nærmeste hjemler ham, saa vil vi overfor dette Ræsonnement hævde:

1) At Lovgivningen bør følge Skridt med Udviklingen. Er Kvindens Stilling indenfor Erhvervslivet blevet en helt anden, saa at den økonomisk selvstændige Kvinde nu ikke længer er en Undtagelse, og er Opfattelsen af Kvinden — maaske til Dels paa Grund heraf — undergaaet en grundig Forandring, saa at hun nu af alle normale Mennesker betragtes som et Manden fuldt ud jævnbyrdigt Væsen, saa er det meningsløst og kan kun virke skadeligt fremdeles at fastholde Lovbestemmelser og en deraf følgende eller dermed sammenhængende Retspraksis, hvorudfra en helt anden Opfattelse lyser, den nemlig: at Kvinden er et Manden underlegent Væsen, der maa styres og ledes af ham, og hvem man ikke kan paalægge fuldt Ansvar.

2) At enhver Lovbestemmelse, der giver Kvinden en ringere Plads end Manden og stiller hende i et Underdanigheds- og Afhængighedsforhold til ham, ikke alene staar som en Krænkelser af Kvinden — ugift som gift — men tillige som en stadig truende Fare for den gifte Kvinde; thi selv om Reglen er den, at Manden ikke benytter sig af den Magt, Loven giver ham, saa kan det dog hændes — og det hændes, hvad ingen, der kender det virkelige Liv, kan være uvidende om — at Manden i Ly af Loven berøver Hustruen alt det, der baade moralsk og juridisk burde anerkendes som hendes selvfølgelige Hustru- og Moderrettigheder — ligefra Styrelsen af Hjemmet til Samlivet med Børnene.

Ganske særlig paa Grund af den praktiske Fare, som Loven saaledes indeholder, maa der indføres nye Bestemmelser, som er paa Højde med Kvindens nuværende sociale Samfundsstilling og med den ny Opfattelse af hende som et med Manden jævnbyrdigt Væsen, samt i Overensstemmelse med vor Tids og vort Lands Anskuelser om Forholdet mellem Mand

og Kvinde: ikke som et Afhængigheds-, Lydigheds- eller Underdanighedsforhold for den ene Part; men som et Gensidighedsforhold mellem to frie, selvstændige og ligeberettigede Mennesker.

Kun paa et saadant Grundlag af fuld Ligestillethed for Loven kan Ægteskabet forsvares og opretholdes.

Den Omstændighed, som maaske tidligere kunde kaste et Skær af Berettigelse over de nugældende Ægteskabslove, nemlig at Kvinden før Ægteskabet meget ofte var et uselvstændigt Væsen, der ikke selv erhvervede sit Livsophold, men levede paa sine Forældres Bekostning, den findes ikke i vor Tid, hvor det i stigende Grad betragtes som naturligt, at Døtre ligesaa vel som Sønner uddannes til at blive selverhvervende, og hvor bestandig flere Kvinder kommer ind i et Livserhverv og sørger for sig selv.

Man bør heller ikke lukke Øjnene for, at det er i skarp Modstrid med Hævdelsen af Ægteskabet og Familielivet at stille den Kvinde, der gifter sig, retsligt ringere end den Kvinde, der forbliver ugift.

Loven af 7. April 1899 opstiller som bekendt det fuldstændige Formuefællesskab som den normale Ordning og tillægger da som Regel Manden Eneraadighed over Fællesboet. Det er ikke selve Formuefællesskabet, vi ønsker at røkke ved, idet dette vistnok, som de økonomiske Forhold er, sædvanlig vil findes naturligt. Men vor Bestræbelse har været rettet paa at fjerne den store Uretfærdighed, som begaaes, naar man tillægger Manden den uindskrænkede Raadighed over det Bo, som Hustruen dog lige saa vel som han er Med-ejer af. At det skulde være farligt for Fællesboet ogsaa at tillægge Hustruen en vis Raadighed over det, kan ikke erkendes. Fællesboet vil netop kun værnes ved, at begge de i dets Opretholdelse interesserede Parter kan gøre deres Indflydelse paa dets Styrelse gældende, og det strider aldeles mod det virkelige Livs Erfaringer, at det skulde være Hustruen, der særlig forøder Fællesboet, idet det tværtimod hyppig er Hustruen, der ved sin Sparsommelighed og Arbejdsomhed opretholder hele Hjemmet.

Endnu dybere indgribende og langt mere uretfærdigt kan det dog virke, at Hustruens Forældremagt, i Tilfælde af Uenighed mellem Ægtefællerne, ganske suspenderes. Paa dette Omraade kan der